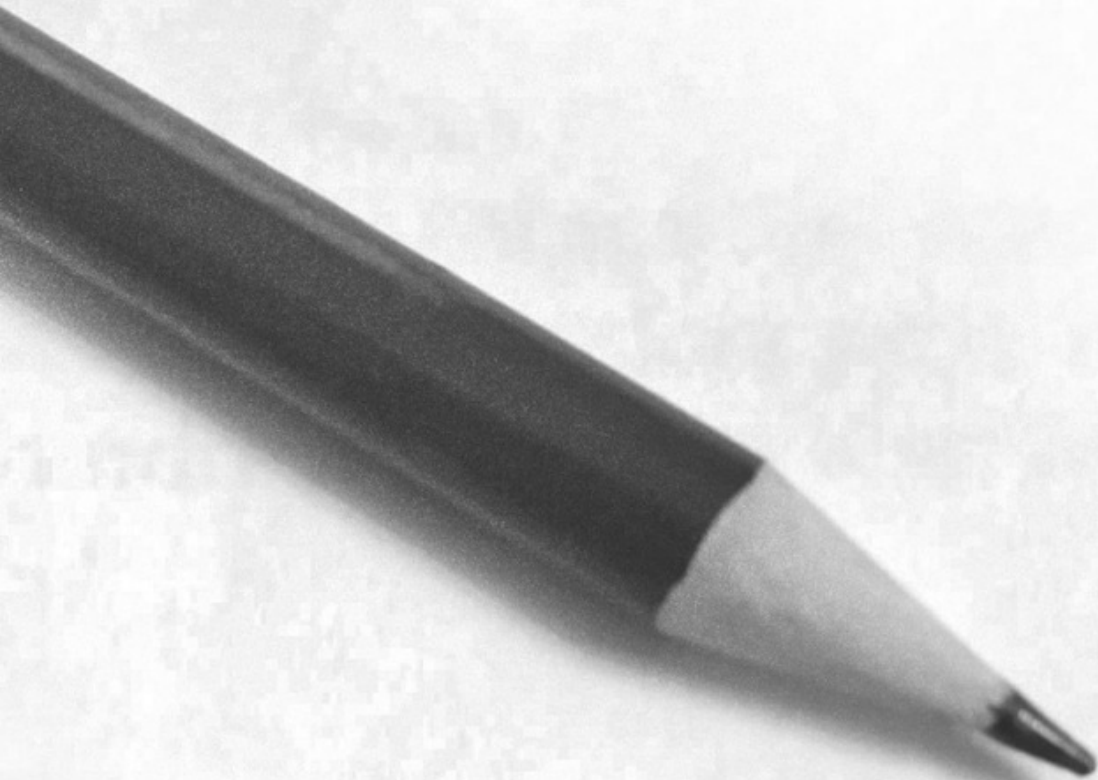

ALBERT GARCIA PASCUAL

Breu Quadern
de Blaves Solituds,
Petites Desolacions i
Rebel·lies Quotidianes

Breu Quadern

de Blaves Solituds, Petites Desolacions i Rebel·lies Quotidianes

Albert Garcia Pascual

2021

CC-BY-NC-ND

Copyright 2021 Albert Garcia Pascual

Aquesta obra està subjecta a la llicència [Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.ca) de Creative Commons. Es permet copiar, distribuir i comunicar públicament els poemes d'aquest llibre, sempre que se'n reconega l'autoria i no s'utilitzen per a fins comercials. No es pot alterar, transformar o generar una obra derivada a partir d'aquesta sense permís de l'autor. Per a veure una còpia de la llicència, visiteu creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.ca.

Breu nota de la terapeuta

Un bon poeta ha de tenir quelcom a dir i voluntat d'ajudar. Com a terapeuta, és el més efectiu de tots, perquè el nostre cervell té tendència al ritme, la periodicitat i la predicció de successos per anticipació. Recordem millor un poema que una narració en prosa. L'Albert ens ajuda a viure sense dir-nos ben bé com, ens emociona amb els seus versos directes, quotidians. Ens emociona perquè escriu emocionat.

Dra. Noèlia Arrotea
La Psicòloga del Born

Breu quadern

Transite les blaves solituds
amb sorolls de passa cansada,
pervertit pel pes de tanta distància.

Esclate en petites desolacions,
endrece hores que esdevenen eternitats
i somnis que són oblits.

Fabrique rebel·lies quotidianes
quan la bèstia acarona la fressa incòmoda de les llunes fosques,
llums esquerdades de sols llunyans.

Tot, transitar, esclatar i fabricar
per alliberar tota la força que s'enganxa
entre les meues urpes,
totes les mentides assenyalades amb ràbia
i els budells nets de tota la inconsistència.

Potser

Potser sí que ens van parir per
vetllar.

Potser més: ens van parir per
lluitar.

Contra la tirania de l'estabilitat,
lluitar,
contra la vergonya dels mercats,
lluitar,

contra l'absurd de les fronteres,
combatre,

la maldat del càlcul estadístic,
combatre,

la inhumanitat de la Humanitat,
combatre,

la irresponsabilitat del poder.

I hem de foragitar la passivitat, la ignorància, la comoditat, el desencís,
l'abandonament,

perquè no hi ha eixida,

o anem amb tot o tornarem a perdre altra vegada.

Perdre, perdre.

I, certament, no tenim temps per dubtes ni divagacions:

o Humanitat o res.

És així.

Stones

*With no lovin' in our souls
and no money in our coats
you can't say we're satisfied
Angie, Angie*

—Mick Jagger & Keith Richards

Sonen els Stones —*where will it lead us
from here?*— en aquell bar,
prop de casa meua, on mai hi vam estar.
Faig cafè rere cafè, escric
conjurant aquell desencís,
llarg, pastós, evident,
mentre visc en un món provisional,
temporal i precari.
Buides, virtual, la cadira,
deixe incomplets els versos.
Sona Angie dels Stones —*you can't say
we never tried*— i no puc ni vull,
malgrat tot,
evitar deixar anar una llàgrima.

No tinc por

No tinc por al temps
i, possiblement, tampoc a l'espai.
Declarat això, la vida m'espanta,
com juga i marxa,
com tempta i lleva.
M'atabala saber que
cada instant malbaratat lluny de tu
és un feix de batecs que no tornaran
per molts segons que fem plegats,
no tornen, no, vindran uns altres, però aquests, no.
És un sospir que es dissol per sempre en el no-res.

Cadireta

Expliqueu un relat de postveritat,
amable,
per fer-nos creure que teniu raó.
Perquè, realment, sou els amos,
els putos amos —i les putes mestresses—
i sabeu el que dir i fer.
Crear cada relat és la manera,
vostra,
de sobreviure als errors i dolors que provoqueu.
Però sabeu que sou
uns refotuts bastards —malgrat que de manera educada
vos he de suportar— i mai de la vida
deixaré de pensar que cometeu
actes indignes per interessos personals.
La gent no vos importa, tot és poder, tot és diners.
Per això, mai més, en cap cas,
tornaré a refiar-me de vosaltres.
Mai.
Ara podeu omplir l'espai de missatges
de culte a l'esforç,
de cultura,
de poble,
de democràcia
i de sentiment,
però ja sé que el que voleu és la foto al damunt de la cadireta.

Tardor

Tardor de fred al cos
i gel als llavis.
No et toque, no et sent.
I els dies d'oblits glacen el cor.
Tota aquesta obscuritat ofegadora
seria insuportable
sense la teua calidesa.
Tot aquest camí angoixant
seria interminable
sense la teua paraula.
Tota cosa, en general,
seria inservible
sense la teua ànima.

Poesia minúscula

Sé que la mort
algun dia ens vindrà,
potser en cent anys,
potser en trenta, però
la Parca no ens perdonarà, segur.
I vull, si poguera ser, no marxar el primer,
no fer-te sentir la meua pell freda, el meu alé absent.
No, no vull que tu no escoltes el no-res del meu batec.
Per això, demane,
quedar-me aquí quan tu creues la llacuna
i restar a aquesta banda.
I vetllar-te i plorar-te tota la nit.
I a l'alba reunir-nos de nou.

Perdons

No pense demanar perdó mai més,
ni hi ha motiu ni ho necessite,
no vull convèncer de res ningú,
ni demanar comprensió.

La vida és una suma de coses,
de gestos, d'idees, de sentiments.

No tots podem ser herois,
ni som vilans per decisió pròpia;
potser només podem aspirar
a sobreviure enmig la mediocritat,
a surar entre el desencís.

A decidir, a errar, a encertar,
a ser persones i presoners.

Potser tristes, potser alegres,
però només això.

Estacions

Les estacions
tenen les andanes buides
i tot soroll rebotja en la foscor.

Les estacions
són sempre en blanc i negre,
fa fred i, de vegades, plou.

Les estacions
em disseccionen,
em treuen, un per un, i en viu,
tots els meus òrgans
i els exposen als carronyaires.

Les estacions
m'ofeguen, em xuclen tot l'aire,
em lleven la sang,
em deixen respirar, només,
els gasos pútrids del desconsol.

Força

Et recorde

embriagat de lluita

sense por

amb arguments i força.

Et veig

amagat sota el poder

amb tota la por

amb només força.

A voltes

A voltes
el cor balla dins el pit
i sembla que la pell no resistirà.

A voltes
el cervell s'infla, crida i batega
i els seus laments baden els ossos.

A voltes
em fan mal les mans, cegues de tot,
em fan mal els ulls, plens de kilòmetres de fosc,
de lenta i freda agonia de solitud.

A voltes,
escric.

A voltes,
visc.

A voltes,
somie.

A voltes,
no.

Mercaderies

Potser el problema

és que no podem vendre —o comprar— un gram d'amor,

un litre de compassió,

un pam de bondat.

No hem sabut mercantilitzar —més enllà d'ONGs desbocades

en un mercat liberalitzat— les bones intencions

classificades en prestatgeries dels grans magatzems.

Ens demanen sacrificis simbòlics

continus i persistents,

al voltant de la nostra humanitat,

de la nostra capacitat de ser humans,

per compensar tanta merda

amb, només, un SMS d'un euro cinquanta.

Postureig

Fart de banalitats,
revolucions de vellut,
barricades de cotó-en-pèl,
lluïtes simulades,
proclames fingides,
cartes marcades,
martingales.
No només vull autenticitat,
necessite rotunditat:
omplir les platges de sorra,
buidar les ments de pors i vergonyes,
curar els sexes malalts i encartonats.

La boira

Quan, de tant en tant,
m'envolta la densa boira
o m'encercla el soroll
o m'atabala la foscor,
sé que només m'empara la lluita
amb les mans nues,
quasi sempre sense por,
de vegades sense pena,
de vegades amb glòria.

Ara amb fe.

I vaig avançant a colps del teu somriure
per embolicar-me de versos,
de flors d'asfalt,
d'ocells d'andana.

Roca

Soc roca dura
gran muralla
inassolible mur.
Ple de por
de no suportar
de desistir
d'esquerdar-me
d'ensorrar-me

i ja no ser una paret,
no ser mai més un mur;
ser, només,
núvol de pols,
runes brutes,
rocs inútils,
un quasi no-res trist i
prescindible.

Passar

Passar els matins al sol
amb cada hora per pensar
és part de la meua condemna.

Passar els dies al sol,
síndrome del fardatxo,
immòbil,
la boca oberta,
la pell endurida,
la sang i el cor, freds.

Passar els anys al sol,
amortallar el cos
i deixar assecar l'ànima.

Passar la vida al sol,
senzillament esdevenir
una ombra difuminada
del que, algun dia, vaig ser.

Por

Volar, de nou, pels cels subtils de la memòria,
navegar, de nou, pels records i les incerteses,
sense arribar a conclusions.

No ens reconec, on és la Humanitat?

Poc queda del que volíem ser.

A perdre,

a perdre, altra vegada,

perdre, fotre, perdre.

I no tenim temps, certament,

per a dubtes ni divagacions;

perquè d'ençà que el món es va aturar

les coses són insignificants,

el bé s'ofega en el mar intranquil,

i tot l'important esdevé, de sobte o a poc a poc,

no-res.

El món s'ha d'engegar de nou,

o Humanitat o barbàrie.

És així.

Però això ja ho havia dit.

Sol

Quan
viure és un fràgil equilibri,
quan
deu euros signifiquen el pressupost d'una setmana,
quan
un senzill gest amable canviaria el sentit de l'existència,
però quan
l'equilibri desapareix,
els deu euros són cinc
i el gest mai arriba,
llavors, perdoneu, però
costa ser fort,
costa tenir ganes de lluitar
i només espere,
espere que minve el temporal,
espere i confie en la nit, en el recer de la meua cambra,
espere que el sentit torne a tot,
espere que el sol torne a sortir,
o no.
Jo ja he après a viure sense sol.

Il·lusió

La il·lusió,
puta blava de l'esperit,
només perdura si s'alimenta de somnis,
si cobra amb esperances,
si el camí és fet amb llambordes grogues.

Il·lusió aliment,
il·lusió força motriu,
rauxa, alegria.

Lluita constant contra l'adversitat,
enamorada, subtilment, del perill.

Il·lusió compartida, esperada,
il·lusió lliure, lluitadora.

Il·lusió estimada,
il·lusió repartida,
transmesa, renovada.

Il·lusió guanyada, mantinguda i augmentada, lògica i ordenada.

Ai, però, il·lusió perduda, robada, abandonada.

Sempre ens falta quan més la necessitem,
haurem de crear-ne de noves,
a recer i lliures.

No-res

Som fragilitats efímeres,
cossos que transiten línies finites,
bombolles contra el filferro d'arç,
lleus esclats d'albes enmig de les foscos
i, malgrat tot, vivim.
Vivim, vivim,
per ser lliures,
per estimar
per lluitar.
Només serem si volem ser.

Arbres

Els fils tibants de la solitud i l'enyor,
les ones infinites de fulles de tardor,
mons sense platges
i sols sense llums,
no cerquem primaveres
en els camins de tornada,
trobem tardors sota els arbres
dels boscos del nord.

Mar

Solituds en mars precàries
plenes de sopes de tristors,
absents de vida intel·ligent,
lluny de les rutes alliberadores.

Viure

Viure aquesta levitat,
passar de puntetes els dies,
renegar a cau d'orella de l'univers
sense més voluntat que engolir
el temps incolor,
indolor,
insípid.

Tirania

Aquesta tirania de la carn, la nostra carn,
que m'empeny a cercar el cel en els teus plecs humits i dolços,
a mesurar-te la pell a pams,
a sentir els batecs del teu cor dins del meu pit;
desig tremolós,
desig valent,
desig infinit i constant,
desig allunyat quatre-cents trenta-quatre quilòmetres,
desig,
de vegades —poques— voldria aprendre a no tenir-te tantes ganes.

Sempre

Sempre
espere amb ànsia,
amb pressa.
I els segons,
com batecs arrítmics, dispersos,
ressonen en cada cavitat,
s'ubiquen en cada alenada,
habiten, com tu, en cada pensament.

Eternitats mudes

Tinc el buit de mil universos
en el meu pit.
i l'enyorança rebota
dins de la meua carcanada
com mil crits de desassossec
de foscos sols negres,
i així una crea eternitat absoluta
de silenci blau.

Tinc el cor i el cap grans
per poder farcir-los
amb tot l'amor, l'un, i
tot l'enyor, l'altre,
i empassar-me els dies,
mentre fuig el temps,
a raig,
per les esquerdes desbocades
d'una clepsidra malmesa.
O arribem massa aviat,
o terriblement tard,
i no alliberem els nens
salvatges empresonats en la jungla artificial
mentre les àrpies udolen per espantar tots els nostres somnis.

Una infinita

Una tristesa em caragola,
s'alimenta dels meus records,
sobreviu dels meus temors.
Una tristesa em rovella l'ànima,
arrapa el meu equilibri,
omple el meu cap
i emmudeix els meus pensaments.
Una tristesa infinita,
dura,
eterna.
I no sé fer-ne res més.

Cicatrius

Cada cicatriu sobre la meua pell explica una història.
Cada ferida sobre la meua ànima explica una vida.
Cada arruga, cada marca, tot compon el meu ser.
Podria explicar històries fins a cansar-me i cansar-vos
i encara no hauria pogut netejar les meues entranyes de tant de dubte,
de tanta imperfecció, de tant de camí per fer.
No necessite tornar a viure la vida,
no necessite un ferm perfectament asfaltat.
Necessite camí,
necessite llum,
necessite brisa al matí i calma a la nit.
Puc compartir amb vosaltres
totes les albes de la meua vida,
tots els capvespres,
una flor bonica,
però no puc compartir el dolor,
ni la senzillesa d'un bes
ni la luxúria d'un estel enmig de la pluja.
Però malgrat tot, acíestic i ací vos espere.

Passar la nit junts

Et demanaria per passar la nit junts,
besant-nos pels carrerons,
però el fred de la tardor
omple de gebre les nostres boques.
Et demanaria per passar la nit junts,
estimant-nos, fent dreces en la nostra pell,
però no en tinc prou amb una nit per a estimar-te
ni amb una vida per oblidar-te.
Et demanaria per passar la nit junts,
navegant pels plecs de la teua ànima,
però els ocells fa temps
que fugen de les nostres branques.
Et demanaria per passar la nit junts,
submergir-nos dins la immensitat
d'un segon etern concentrat
per la perplexitat d'un eó efímer.
Et demanaria per passar la nit junts,
però acaba d'eixir el sol.

Respirar

Respirar a poc a poc,
amb vertigen en cada dit,
la paraula embriagada,
l'univers obert sota els peus,
ser pols d'estel,
núvol blanc,
cel blau.
I volar,
lluny,
alt.

Dolor

Els innocents són castigats,
cossos sacrificats surant
en la nostra mar.

Dolor a les nostres platges,
dolor a les nostres portes.

La mort és certa,
la vida no ho és.

Llavors eixutes,
promeses closes de flor.

Demà

Seré pedra, penya-segat o castell,
dur, roca, pi centenari,
roure, atalaia. Aguantaré
l'escomesa, una vegada i una altra,
amb els ulls banyats de suor,
amb els punys tancats de dolor.

Però a la nit aniré, monolític, impenetrable, enigmàtic, a la vora del teu foc,
com un esfínx
real i quasi derrotat, però, ja saps,
l'avantatge que tenen les persones ferides
és el saber que tot és superable,
que el final mai ho és,
que la foscor també és llum,
que la nafra sana amb dolor,
que tot fa mal,
que les espurnes creen i cremen,
que la pluja crea i ensorra.
Que demà serà un altre dia.

Saber

Vendria la meua ànima
per saber escriure
versos sobre l'aire
que envolta el teu cos
d'escuma marina,
paraules senzilles,
somnia,
mètriques lliures.
Saber dibuixar els teus somriures,
amb traç ferm,
sense estalviar tinta,
amb voluntat ferma
de saber de tu.
De perdurar en la teua mirada,
de ser part de la teua ànima,
de saber llaurar l'onada
que cada matí arriba
a la teua platja.

Bogeries manifestes

La casa viu un fals silenci
ple de sorolls, ambient inundat
pels cruixits d'aquesta casa vella,
pel frec del vent en les cortines,
per les converses que es colen des del carrer entre culleretes de cafè remogut i
plats de bar xocant sense cap harmonia.
I les tecles de l'ordinador.
Et pense i escric. Escric i et pense.
I vull tenir el cap ple de tu
de les teues imatges,
dels teus sons,
del teu perfum,
del teu sabor.
Potser tenir el cap ple de tu
és el motiu que m'evita
acabar absolutament boig.

Obstinat, com sempre

I vinc, com sempre,
somrient,
obstinadament somrient,
amb un bagatge de comprensions incompreses,
batalles i guerres perdudes,
derrotes èpiques, sobretot, però
malgrat tot, amb ganes de seguir lluitant,
per tu,
per mi,
per tots dos,
per nosaltres,
i canviaria la lluna
per un frec de la teua pell,
i canviaria un món
per una nit amb tu,
i canviaria mitja vida
per passar l'altra mitja
amb tu.

Perdurant

Uns sols que transiten amb lentitud
arrossegant les seues ombres per les esquerdes dels dies,
llunes que obren solcs en places i carrerons,
lletanies silencioses de blau elèctric desconnectat,
cuines a mig gas bombollejant boires denses i humides,
munts de flors amortitzades pel vent,
passos trobats en el centre de l'univers,
mans que et cerquen en tot moment,
llavis que desitgen els teus ara mateix,
pell que s'emociona només amb sentir la teua veu.
I aquí perdure,
entre grans i petites veritats dibuixades,
amb els teus ulls, estels que il·luminen la foscor,
llums que són efectives, i esquives, defenses contra la monotonia de les hores.

Paraules

Amor són unes poques paraules
exactes.

Amor és tenir-te en els ulls
tot el dia,
en les oïdes, en les mans.

Amor és veure una cosa
i saber que t'agradarà.

Amor és imaginar com veuràs
el que jo veig ara.

Amor és esperança.

Amor és sentir els batecs forts
quan em parles, quan et pense.

Amor és calcular la ruta fins a tu
almenys cinc vegades cada dia.

Amor és sempre venir des de tu
o anar cap a tu.

Amor és tenir-te ganes sempre.

Terra a la terra

Tinc fred i estic cansat.
Cansat de tanta lluita
-tot és més cansat quan vas perdent-,
em deixe caure a la terra,
mare terra,
amant terra,
i m'arrele,
i em dissolc,
i no serà un regne en solitud,
milions de sols viuen en mi,
i els ulls de les margarides m'envolten,
la tendresa dels voltors m'acarona,
Allí em trobareu,
en els pantans de la por,
de la indecisió perenne,
bombollejant en un còmode no-res.

Ser

Ser una suau ona de llum
que dibuixa andròmines abstractes en el terra del menjador,
ser milions de volves de pols surant
en el sol tardorenc que es filtra malgrat les cortines,
ser aquells reflexos carregats de matisos
que naixen del llum kitsch heretada d'algun llogater anterior,
ser els ulls tancats que esperen sons, paraules, veus ressonades de mars
antigues,
ser la llunyania i la proximitat,
camins entre muntanyes,
ser cadascuna de les hores, cadascuna de les preguntes que cerquen resposta,
ser fill dels dubtes oblidats, de les veritats rotundes.
Ser, per a ser i no ser, alhora.
Ser tu, per a ser jo, aquesta és la meua destinació i el secret que arrossege i
s'empenta.

Quotidianitat lleugera

En la quotidianitat lleugera
en la qual em submergisc
cada dia,
albire el teu somriure cada matí
i jo amb ell sobrevisc.
En aquest món de llums matisades
retrats en blanc i negre,
solituds perllongades, però de baixa intensitat,
fabrique camins que porten a tu.
En el continu càlcul d'anhels,
agranador absolut de temors,
espantador de tot dubte,
absorbidor de cada gota de la teua ànima,
escric els teus ulls en els meus poemes.
I amb tot
només vull descansar el meu cap en la teua falda.

Declaracions

Ens instal·lem en una quietud,
terrorífica i plaent,
lluny del repòs i prop de la calma,
amb l'ànima hipotecada en una lluita que no desitgem,
no necessitem.

Ingènuament ens declarem invencibles,
ens declarem savis,
ens intoxicuem de detalls
i ens oblidem de la bellesa.

I és la bellesa, l'emoció,
un batec del teu cor en el meu pit
i la llum dels teus ulls
el que, realment, ens salva la vida.

Viatge

En aquest viatge
petit i etern,
insistent i, de vegades, amable,
en aquest viatge
que és continu transitar
per platges,
per prats de roselles,
per carrers i avingudes,
atrafegat o
lluny de sorolls
ben a prop del cel.
Còmode amb les meues ferides,
acostumat a la lluita, fins i tot per
trinxeres confortables,
per camps de batalla bells i lluminosos.
I despertar, cada dia, cada nit,
com despertar d'una migdiada
i no saber l'hora i,
potser tampoc, el dia,
i no ser rellevant ni el lloc ni el dia, i tampoc l'hora.
Només és rellevant despertar
amb el frec dels teus llavis en la meua pell.

Pare

Fa anys li vaig fer l'últim bes al pare.

Estava incorporat, però ja inconscient,
en el llit del Provincial.

En aquell lloc on portem la gent quan no tenen altra cosa per fer en la vida que
només morir.

Un gran pi omplia la vista des de la finestra.

Recorde que ell feia olor de suor d'hospital —aquella suor
aspra i metàl·lica—, que la barba li picava —li vaig passar
el dors de la mà per la galta— i per açò vaig besar-li en el front.

Va ser un bes salat.

Com si volguera quedar-me amb alguna cosa d'ell.

Vaig anar a dinar i després ja no estava.

Així, senzillament.

No estava.

I així fins ara.

Després de molts dies i de molts dinars,

ell no està

i el pi continua al seu lloc.

Com una postal que acompanya el trànsit de tanta gent.

Potser és això el que ens cal entendre per a anar fent a la vida.

Fred

Hipotèrmia,
parpelles glaçades,
gebre entre els dits dels peus;
perquè som déus mortals,
déus sense poders, déus sense temps.
Vaig fer-te una pregunta
i encara no he trobat resposta,
però vas marxar ofegant-me
en una orfandat absoluta,
i tot va continuar igual,
la mar,
les tempestes,
el dolor i la nit, tot igual,
tret del til·ler que van tallar perquè també va morir.

La vida és un tren

La vida és bategar fort a les andanes,
la vida és aprendre a conrear flors en els balustres de les vies.
La vida és sentir tots els combois quan passen i triar-ne un, sense por.
La vida és fer brollar un mot per cada sotrac de la via,
la vida és el baf que entela els vidres,
la vida són totes les construccions que passen per la finestra del vagó.
La vida és pixar en el lavabo del tren en marxa,
la vida és pagar una barbaritat per mig litre d'aigua,
la vida és viatjar sense bitllet i que no t'exampe el revisor.
La vida és arribar a l'estació, tant se val si a l'hora prevista o amb retard.
La vida sempre és viatjar amb tu.

Vida

La vida és
poc més que un tènue
remolí de pols,
una gota immersa en un mar salat,
una flor que floreix en el desert,
un bri d'herba agitada,
capritxosament, per l'atzar.
Tot cert i necessari, immediat,
quan la rebel·lió és una flor
i la proclamació un trenc d'alba.

Els noms

*I see my light come shining
from the west unto the east
any day now, any day now
I shall be released.
—Bob Dylan*

Diuen que el temps és immutable
i res podem fer per canviar-lo,
però recorde tots els instants que m'han dut fins ací.
Diuen que l'espai és infinit
i no podem caminar eternament,
però recorde totes les distàncies que m'han dut fins ací.
Diuen que cada decisió té uns motius
i hem d'aprendre a viure amb desencants,
però recorde tots els gestos que m'han dut fins ací.
Diuen que cada persona té un destí
i només som bocins de l'univers,
però recorde tots els noms i les cares que m'han dut fins ací.

TAULA

Crèdits	2
Breu nota de la terapeuta	3
Breu quadern	4
Potser	5
Stones	6
No tinc por	7
Cadireta	8
Tardor	9
Poesia minúscula	10
Perdons	11
Estacions	12
Força	13
A voltes	14
Mercaderies	15
Postureig	16
La boira	17
Roca	18

Passar	19
Por	20
Sol	21
Il·lusió	22
No-res	23
Arbres	24
Mar	25
Viure	26
Tirania	27
Sempre	28
Eternitats mudes	29
Una infinita	30
Cicatrius	31
Passar la nit junts	32
Respirar	33
Dolor	34
Demà	35
Saber	36
Bogeries manifestes	37

Obstinat, com sempre	38
Perdurant	39
Paraules	40
Terra a la terra	41
Ser	42
Quotidianitat lleugera	43
Declaracions	44
Viatge	45
Pare	46
Fred	47
La vida és un tren	48
Vida	49
Els noms	50